

Arrest

nr. 131 387 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 mei 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) en van de beslissing van 6 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die *loco* advocaat C. KALENGA NGALA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 februari 2011 is verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijke en voorwaardelijke verblijfsmachtiging.

Op 3 augustus 2012 wordt de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging geweigerd.

Op 21 november 2013 dient verzoekster een aanvraag tot toelating van verblijf in met toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}), aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 juni 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 1

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 21.11.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: M. N.i Voorna(a)m(en): C. Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) Geboortedatum: (...) 1970

Geboorteplaats: Kinshasa

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

o Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis §1 van de wet van 15.12.1980.”

Op 6 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 juni 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: M. N. Voornaam: C. Geboortedatum: (...) 1970 Geboorteplaats: Kinshasa,

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2°:

Legaal verblijf verstreken sinds 13.08.2012”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op in de mate het beroep gericht is tegen de beslissing van 6 mei 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wegens gebrek aan samenhang tussen de twee beslissingen die worden aangevochten in één verzoekschrift.

2.2 De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten

noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de schorsing en nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 6 mei 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf,
- de beslissing van de gemachtigde van 6 mei 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift geen enkele verantwoording aflegt voor het gegeven dat zij twee verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij geeft geen repliek.

In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de twee bestreden beslissingen onderling.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. De Raad ziet geen onderscheid in belangrijkheid tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. *In casu* dient dus te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als de eerste bestreden beslissing werd aangeduid.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de beslissing van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, hierna “*de bestreden beslissing*” genoemd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 6 mei 2014 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 12bis, § 1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht. Kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt dat in de eerste bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de feitelijke overwegingen die aan de grondslag liggen van deze beslissing. Geen melding van de stukken die verzoekster heeft overgemaakt. En dat er niet de moeite is genomen om te verduidelijken om welke voorwaarden het *in casu* gaat.

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat de eerste bestreden beslissing niet feitelijk wordt gemotiveerd. Er wordt niet aangegeven aan welke voorwaarden verzoekster niet voldoet. Verzoekster richt zich dus tot de eerste bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel de juridische grondslag – artikel 10 en 12bis §1 van de vreemdelingenwet – als de feitelijke grondslag – voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis §1 van de vreemdelingenwet – aangeeft. Verzoekster, die zich bij haar aanvraag d.d. 21 november 2013 zelf beroepen heeft op de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. In de gegeven omstandigheden heeft het bestuur wel degelijk voldoende gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet een zodanig inzicht in de motieven krijgt dat zij niet in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste onderdeel is niet ernstig.”

3.3 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verwerende partij aangeeft in de nota, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De juridische grondslag, met name artikel 12bis, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 26, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, zijn vermeld. Voorts vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aldus niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is omdat niet wordt verduidelijk om welke voorwaarden het gaat.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Verzoekster heeft een aanvraag tot verblijf ingediend, met toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet, in de hoedanigheid van echtgenote.

Artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

De aanvraag is onontvankelijk verklaard omdat verzoekster slechts onder welbepaalde gevallen de aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats.

Artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aanvraag voor een toelating tot verblijf het volgende gesteld:

“Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad dient samen met verzoekster vast te stellen dat de verwerende partij de vraag voor een toelating tot verblijf niet op afdoende wijze beantwoordt. Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden. Verzoekster heeft talrijke stukken bijgebracht. Uit het hierboven vermelde motief blijkt niet dat er rekening is gehouden met de stukken aangebracht door verzoekster en de beoordeling van de voorwaarden waaraan zij dient te voldoen. De verwerende partij dient de rechtsonderhorige afdoende te verduidelijken hoe zij haar appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom de aanvraag geen aanleiding kan geven tot de toelating van haar verblijf, *quod non in casu*. Waar verwerende partij in de nota lijkt te insinueren dat verzoekster zelf beroep heeft gedaan op de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet en om die reden wordt geacht kennis te hebben van de voorwaarden waaraan zij dient te voldoen en bijgevolg zelf kan nagaan aan welke voorwaarden zij niet voldoet, kan zij niet worden gevolgd. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota bevat de bestreden beslissing bijgevolg geen afdoende draagkrachtige motivering.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 6 mei 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat de beslissing van 6 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN